

Nagycsütörtök – 2010. április 1. – C év.

Egyszer egy vadász megbesesített egy tengelicét, aki így nem tudott se felrepülni, se a földön túl nagy távolságra eljutni. Ideig-óráig eléldégtelt azon, amit közvetlen közelében a földön talált, de az hamarosan elfogyott. Ráadásul megérkezett a hideg, fagyos tél is, amikor a talajt hó borította be. A madárka nagy nehezen elvergődött egy madárijesztőig. A madárijesztő szalmatestét régi zakó borította. Fejét egy jókora tök alkotta, szája kukoricaszemekből, orra répából, szeme dióból volt. „Mi újság tengelice?” - kérdezte a madárijesztő, aki igazából szerette a madarakat. „Semmi jó.” – válaszolta a tengelice. „Elpusztulok a fagytól és az éhségtől. A tavaszt már nem érem meg.” „Ne félj! Bújj ide a zakóm alá, s fészkelj be magad a szalmába. Az jó száraz és meleg!” Így talált otthont a tengelice a madárijesztő szalmaszívében. Már csak enivaló hiányzott. „Szedegesd ki a kukoricát a fejemből!” – mondta a madárijesztő. „De hisz akkor nem tudsz beszélni!” – ijedezett a madárka. „Nem baj! Ha hallgatok, legalább bölcsőbbnek látszom.” A tengelice apránként kieszegette a kukoricaszemeket. Mikor elfogyott és újra éhezni kezdett, a madárijesztő biztatta: „Edd meg a szemeimet, dióból vannak!” „Akkor nem fogsz látni.” – hüledezett a kis madár. „Te majd mesélsz nekem.” – válaszolta a madárijesztő. Amikor a dió is elfogyott, a répaorr következett. Végül a madárijesztő a tököt is odaajándékozta a tengelicének, ami a fejét alkotta. Amikor elérkezett a tavasz, a madárijesztő nem volt többé. A tengelice viszont élt, és felröppent az azúrkék égbe.

„Jézus tudta, hogy az Atya mindent a kezébe adott.” – olvassuk a mai evangéliumban, az Utolsó Vacsora történetében. A „kezébe kerülni” vagy „kezébe jutni” kifejezéseket általában olyan helyzetekre használjuk, amikor valaki vagy valami, valakik vagy valamik a hatalmába kerülnek egy személynek, függővé válnak tőle, kiszolgáltatottá válnak vele szemben. Önző emberi gondolkodással ebből arra következhetnénk, hogy ha valakinek kezébe kerül a másik ember, ha függ tőle, akkor az hatalmaskodik fölötte, erőszakoskodik vele, talán el is pusztítja. Tény és való, legtöbbször ilyen esetekben szokták mondogatni emberek, hogy „Na most végre a kezembe jutottál!”, vagy „Majd te is kézre kerülsz egyszer!”. Azonban az, hogy az ember valakinek a kezébe kerül, függővé válik tőle, nem jelent feltétlenül fenyegetést és pusztulást. Éppen hogy jelenthet támogatást, megmenekülést, sőt sokszor egyetlen esélyt is az életre. Ilyen kiszolgáltatott helyzetben van a kicsi magzat az anyaméhben. A szülő dönthet úgy, hogy pusztuljon, dönthet úgy, hogy éljen. Attól függ, hogy önző módon saját vélt érdekei vagy félelmei vezérlik csupán, vagy pedig a szeretet. Kiszolgáltatottak vagyunk kicsiny gyermekként is, hiszen minden téren szinte teljes egészében másokra szorulunk. Mi, akik itt ülünk, azért élünk, mert szerettek minket és áldozatot hoztak értünk azok, akiknek a kezébe kerültünk. A II. világháborúban az angliai csata után Churchill azt mondta híres rádiószózatában az angol légierő pilótáiról: „Soha nem köszönhetek még ennyit

olyan sokan olyan keveseknek.” Itt is arról volt szó, hogy néhányak kezébe került szinte egy egész ország sorsa, akik nem önző módon hatalmaskodásra, saját érvényesülésre használták másoknak a kiszolgáltatottságát, hanem saját maguk hozva súlyos áldozatokat megmentői lettek népüknek.

Amikor János evangélista azt írja, hogy az Atya mindent Jézus kezébe adott, akkor ezzel arra utal, hogy elérkezett a nap, amikor mindennek és mindenkinek, az egész emberiségnek a sorsa Jézus kezébe lett letéve. Amikor Tőle függött mindenkinek a jövője, méghozzá az örök jövője. Ez a nap Nagycsütörtök estéjén kezdődött és Nagypéntek eseményeiben teljesedett ki. Jézus döntésétől, az Ő engedelmisségétől függött mindannyiunk üdvössége. Tudjuk, hogy nem lett volna kötelel felvállalni a szenvedést, a megváltó kereszthalált. A Getszemáni kertben történő halálfélelméből és imáiból tudjuk, hogy emberi akarata ellenkezett a kínhalál gondolatával. Mondhatott volna nemet. Ha az életét védő egészséges önzés és az emberi bűnök okozta jogos harag vezérli, Isten ártatlan Fia elutasíthatta volna az Atya megváltó tervét. Nem így történt. Jézus igent mondott abban a sorsdöntő órában a mi üdvösségünkre, s kitarzott az igenje mellett a kereszten is, az utolsó csepp vérig, az utolsó kínokkal teli lélegzetvételig.

Jézus kezébe kerülni nem megaláztatás, szolgaság, fájdalom és halál, hanem épp ellenkezőleg: a megszabadulásnak, az életnek, a boldogságnak egyetlen esélye. Jézus, aki mindennek és mindenkinek ura lesz azon a napon, önmagát alázza meg, önmagát áldozza fel azokért, akik a hatalma alá kerültek. Ezért énekeljük két nap múlva a Húsvéti Örömeinkben: „Ó kimondhatatlan szeretet és jószág: hogy a szolgát megmentesd, Fiadat sem kímélted érte.”

Látszólag micsoda ellentmondás, ami csak a szeretet rendjében oldódik fel, hogy Jézus, az Úr és Mester mossa tanítványai lábát, a rabszolga feladatát látva el! Ezért is tiltakozik annyira Péter. A lábmosás szorosan összefügg az Utolsó Vacsora folytatásával, a kenyér és bor testeként és véreként való bemutatásával, valamint a másnapi kereszttáldozattal, amelyben véres valósággá válik Jézus önátadása. Az Eucharisziával és a kereszttáldozattal együtt alkotja a lábmosás Jézus szeretetének végső, vagyis legnagyobb, beteljesítő jelét. A mindenség Urának szolgává és áldozattá válása tette lehetővé, hogy megtartsa, megmentse, újjáteremtse mindazokat, akik a kezébe kerültek. Aki letérdel, hogy megmossa tanítványai lábát, nem szolga, hanem életük Ura, sorsuk alakítója. Aki látszólag tehetetlenül, kiszolgáltatottan függ majd a kereszten, akkor hajtja végre a legnagyobb, mindennél hatékonyabb és világformálóbb cselekedetét, amellyel mindenkinek megadja az új kezdet, az új élet lehetőségét.

Talán már voltak, és szinte biztosan lesznek napok, órák, pillanatok, amikor nekünk is kezünkbe adatnak mások. Amikor tőlünk, a mi önzésünktől vagy szeretetünktől függ mások sorsa, jövője. Ilyenkor tudunk-e majd hatalmaskodás és erőszakoskodás helyett megmentők, életadók lenni? Tudunk-e önfeláldozó módon igazi erőt felmutatni, vagyis megtartani, felemelni azokat, akik ránk szorúlnak? Jézus erre adott példát az Utolsó Vacsorán, így lett a mi jövőnk

boldogítójává is a keresztén. Ne féljünk áldozatot hozni, mert a földbe hulló búzaszem élete megsokszorozódik ahelyett, hogy megsemmisülne!